



Občanský národ (**proposition nation**). Jak se vám líbí?

Autor: John Morgan

Všichni jsme moc dobře věděli, že to ani nemůže být jinak: liberálové se v následujících čtyřech letech budou pohoršeně snažit zablokovat jakýkoliv krok prezidenta Trumpa, ať už bude ve skutečnosti seberozumnější či sebenepatrnější. Sledovat v příštích letech liberály, jak se rozhořčují nad novými a novými údajnými políčky lidské slušnosti, bude nepochybně nevyčerpatelným zdrojem pobavení. (Jen bych rád upřesnil, že zcela úmyslně užívám místo termínu levičák „liberál,“ liberalismus totiž v současném americkém politickém prostředí neoznačuje jen levice, ale také velkou část pravice.)

Dosud očividně nejvýraznějším příkladem - a to Trump neseď v Oválné pracovně ani dva týdny - pak je povyk v reakci na jeho zákaz vstupu občanům sedmi muslimských zemí na americkou půdu a s ním spojené devadesátidenní přerušení přijímání všech uprchlíků.

Na liberální nářky, že jde o akt barbarismu v moderních amerických dějinách nevídaný, lze snadno reagovat pečlivým vyvrácením jejich „argumentů,“ jak se toho umně chopil Aedon Cassiel ve svém **nejnovějším článku**. Můžeme poukázat na skutečnost, že Obama pomocí dekretů/exekutivních příkazů zakázal během svého úřadování vstup do země cizincům z konkrétních států **přinejmenším šestkrát** nebo namítnout, že všech sedm zemí dotčených Trumpovým opatřením bylo jmenováno i v Obamově vlastním Zákoně na vylepšení programu odebrání víz a předcházení cestování teroristů z roku 2015.



Člověk by mohl poukázat na to, že Obama dohlížel během svých dvou volebních období na deportaci takřka tří milionů imigrantů, což je víc než všichni předchozí prezidenti dohromady. Těm nemnoha liberálům, u nichž by to mělo smysl, by pak člověk mohl dokonce ukázat, že nikdo menší než sám svatý Tomáš Akvinský poukazoval na nesmyslnost politiky otevřených hranic.

Smutnou realitou však je, že liberálové v tomto případě – a nejspíš u žádné otázky, k níž má Trump silně vyhraněný postoj – nebudou naslouchat argumentům, protože je nezajímá pravda, nýbrž jen způsob, jakým využít tento pocit ukřivděnosti proti prezidentovi. Jasně to vidíme při pohledu na množství demokratických – a v některých případech dokonce i republikánských – politiků, kteří se v minulých několika dnech rozhodli vyjádřit podporu protestujícím.

Proto se mi nezná úplně vhodné pouštět se v tomto případě do stejného módu argumentace jako mainstreamová pravice („Vidíte, vy jste to dělali taky!“) Protože – jakkoliv pozitivně hodnotím dosavadní Trumpovy kroky a přestože jsem příznivcem čehokoliv, co sníží imigraci do USA – pravdou zůstává, že tento zákaz není opravdovým řešením amerických problémů s imigrací. Jedná se v nejlepším případě o polovičaté opatření, stejně jako v případě zdi podél hranice s Mexikem. Skutečnou otázkou, již si ovšem v hlavním proudu politiku nikdo není ochoten položit, zní: měla by Amerika být i do budoucna vlastní lidí evropského původu, utvářenou v první řadě evropskými myšlenkami a hodnotami? Jestliže se nám nepodaří upřít pozornost bílých Američanů na tuto nesrovnatelně důležitější záležitost, všechny drobné půtky a střetnutí blízké budoucnosti nebudou znamenat o mnoho víc než v lepším případě krátké zpomalení nevyhnutelné přeměny země na plantáž brazilského stříhu, v tom horším pak rozptýlení od skutečně důležitých věcí

Zákaz imigrace má podle odůvodnění Trumpova týmu ochránit Američany před hrozbou terorismu. Jak ale liberální média správně upozornila, jen malého zlomku teroristických útoků se dopustili nebo se o ně pokusili do země nedávno přibyvší imigranti, a v případě oné jedné velice důležité výjimky – 11. září – byli pachatelé občané zemí, kterých se zákaz nedotýká (15 z nich byli Saúdští Arabové, zbytek pocházel z Egypta, Libanonu a Spojených arabských emirátů. Všechny tyto země i nadále udržují s USA přátelské vztahy.) Netřeba pak asi dodávat, že zákaz nemá sebemenší dopad na občany těchto zemí, kteří už v Americe jsou. **Přestože tedy není statisticky vyloučeno, že Trumpův zákaz zabrání ve vstupu do země lidem, kteří mají zlé úmysly, u celé záplavy dalších hrozeb zůstává otazník.**

Mnohem vyšší potenciál prospětu pak vidím u plánované zdi, jde totiž o snahu přímo se postavit velice skutečnému problému bílé Ameriky: tedy že **ilegální imigranti stojí americké dělníky mnoho pracovních míst**. Přesto – i kdyby byl díky zdi zastaven i ten poslední ilegál a i kdyby si nenašli do země nějakou jinou cestu, Trump dal jasně najevo, že je všemi deseti pro zachování stávajícího tempa imigrace legální a zřejmě neplánuje nic udělat ani s těmi legálními imigranty, kteří už v Americe jsou. Takže i když se rozhodně jedná o krok správným směrem, sám o sobě problém Ameriky s imigrací ani zdaleka neřeší.

Trump dělá kolem zákazu i zdi velký humbuk, protože míří přímo na dvě zásadní priority



každého dému: bezpečnost a hospodářství. **A většina bílých Američanů pro něj hlasovala, protože poprvé za mnoho desetiletí cítili, že konečně narazili na politika, jemuž byli ochotní uvěřit, že se bude zabývat tím, co skutečně tíží je - a nikoliv elity, které mají podle všeho na srdci zájmy všech kromě nich.** Ať už si však Trump o dané problematice myslí cokoliv, zůstává svázán strukturou a hodnotami systému, v němž se pohybuje - a tento systém jednoduše není nastaven tak, aby se důsledně snažil vypořádat s tím, co trápí bělošské Trumpovy voliče.

Skutečným jádrem problémů s imigrací totiž není ohrožení bezpečnosti Američanů nebo jejich ekonomický blahobyt (jakkoliv i ty svou roli nepochybně hrají). Kořen problémů musíme hledat až u zásad, na nichž byla Amerika založena; na ideji, že „všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni a jsou Stvořitelem nadáni jistými nezcizitelnými právy.“ Toto smýšlení vedlo k přijetí 14. dodatku Ústavy i myšlence, že každý, kdo se narodí na americké půdě nebo zvládne primitivní test z americké občanské výchovy a dějepisu, není Američanem o nic míň než ten, jehož předkové pomáhali Ameriku budovat už od koloniální éry. Konec konců, byli-li všichni lidé stvořeni sobě rovni, o co větší nárok na Amerikou poskytovaná privilegia má Američan šesté generace než někdo, kdo zrovna vystoupil z lodi? Když tedy mladý národ přijal za své tyto myšlenky, veškerý následný vývoj byl v podstatě nevyhnutelný.

Jakkoliv ani na moment nepochybuji, že kdyby si **Otcové zakladatelé** a tvůrci **Citizenship Clause** (první věta ze **Čtrnáctého dodatku** Ústavy Spojených států amerických: „...občanem Spojených států jsou ,všechny osoby narozené nebo naturalizované ve Spojených státech a podřízené jejich jurisdikci“,“ pozn. DP), dokázali představit, jak se jednoho dne hordy lidí z celého světa budou navzájem předhánět v zoufalé snaze dosáhnout amerických břehů, své ideály by jistě rychle přehodnotili, jedná se o dědictví, s kterým se chtě nechtě musíme nějak vypořádat. **Jistě, mnozí čtenáři namítnou, že do roku 1965 bránily naše imigrační zákony příchodu imigrantů v podstatě odkudkoliv s výjimkou Evropy a Latinské Ameriky. To je sice pravda, většina Američanů dnes však přesto naučeně bez stínu pochybností opakuje, že Amerika je ze své podstaty „zemí imigrantů“ - tedy imigrantů odkudkoliv - a že měnit něco na této zásadě by se rovnalo zničení Ameriky samé.**

Tak se konečně dostáváme k příslovečné žábě na prameni. Přestože je Amerika plná rasové politiky menšin, identitární politika pro bělošské Američany zůstává tabu. Dokonce i u nejodvážnější Trumpovu rétoriky se dá říci, že oslovuje bělochy nanejvýš nepřimo. Myslím, že většina bílých Američanů to kdesi uvnitř chápe a cítí jakousi prázdnotu, ale přesto následkem desetiletí indoktrinace věří, že artikulovat - a tím méně pak uvádět ve skutečnost - takové impulzy by z jejich strany bylo cosi nemorálního. **Pokud tedy bude Trump pokračovat v kurzu aspoň do jisté míry v souladu s našimi zásadami, lze ho vnímat jako užitečnou „záplatu“ a možný most k něčemu lepšímu.** My na metapolitické Nové pravici však musíme pokračovat v úsilí otevírat lidem oči ohledně nutnosti politiky výslovně založené na bělošské etnické identitě. O něco snazší je to v Evropě, kde si většina obyvatel vcelku jasně uvědomuje svou příslušnost ke specifickému národu a tradici. V Americe se však podařilo vštípit lidem ideu, že jejich identita nevychází z krve a příbuzenství, ale abstraktního ideálu - a to ještě dosti podivného. Protože má většina lidí vrozenou přichylnost k těm, kteří



se jim podobají, není dosažení tohoto cíle rozhodně ničím nemožným.

Znovu zažehnout jejich ducha etnické spřízněnosti však nepochybně samo o sobě stačit nebude. Stejně důležité je, aby si bílí Američané uvědomili, že od základů překopat je třeba americké pojetí práva i politiky. Vezmeme-li v potaz hluboce zakořeněný úzký vztah mnoha z nás k americkým institucím a ideálům, obávám se, že tento úkol se ukáže nesrovnatelně obtížnějším. Pokud však chceme bílou Ameriku obrodit jako něco víc než pouhý relikv zašlé éry, musí k tomu i přes značné obtíže nevyhnutelně dojít. Proto i přes jisté vcelku oprávněné naděje, že Trumpova vláda trochu „ubere pod kotlem“ neblahých trendů, musíme i nadále usilovně pracovat na posilování loajality mezi bílými Američany – nejprve mezi jednotlivci a časem i menšími komunitami – a tak snížit jejich míru ztotožnění se s americkým státem. Není vyloučeno, že se jednoho dne Amerika promění na něco, za co se budeme moci bezvýhradně postavit, tento den však zatím zůstává v daleké budoucnosti a mám-li být upřímný, nemusí přijít nikdy, jakkoliv pesimisticky to může znít.

Další hořkou pilulkou, která se bude bílým Američanům polykat jen dosti těžko, je oddělení představy o podobě úspěšného státu od usilování o trvalý hospodářský růst. Nalejme si čisté víno: jestliže opravdu chceme v Americe skoncovat s masovou imigrací, nutně to bude znamenat i konec se zažitým stavem věcí v oblasti ekonomiky – **nezapomínejme totiž, že masová imigrace je rezervní armádou kapitálu.** Bílí Američané budou muset znovu začít vykonávat i ty práce, do kterých se jim třeba tolik nechce, nebo je považují za něco pod svou úroveň – a některé služby a zboží možná do budoucna nebudou tak laciné jako dnes. Možná si budeme vystačit – když ne přímo s málem – tak s méně než dnes. Na druhou misku vah však musíme položit cenu pokračování růstu a dekadence, doprovázených zrychlujícím se etnickým nahrazováním. Dokud tedy zůstanou materiální uspokojení a profit hlavním kritériem a měřítkem úspěšné společnosti, nebude možné nasměrovat naši civilizaci směrem slučitelným s jakýmkoliv skutečnými hodnotami – včetně té sebezachování lidu a kultury.

Při vytváření podmínek pro obrodu bělošské Ameriky si musíme nejprve ujasnit, o co že to vlastně usilujeme. A právě z tohoto důvodu jsou politické kroky Trumpovy vlády i přes veškerý příslib nedostatečné. Všechno co jsme zatím slyšeli, se totiž nijak nevymyká obvyklým obavám o bezpečnost a ekonomiku. Trochu odvážnější konzervativci – obvykle silně věřící křesťané – kteří mají aspoň zčásti otevřené oči (jsou tzv. „red pill“), dokáží alespoň říci, že muslimská imigrace je pro Ameriku špatná kvůli kulturní neslučitelnosti islámu s americkými, západními a/nebo křesťanskými hodnotami. **To je sice pravda, přesto se však jen stěží jedná o zvlášť domyšlený argument, když by podle jeho zastánců byl zřejmě příchod milionu afrických či blízkovýchodních křesťanů lepší než imigrace milionu muslimů, protože by se „lépe integrovali.“** Jakkoliv na tom může být i kus pravdy, etnická a kulturní odlišnost a cizost těchto neevropských křesťanů ve všech ostatních ohledech jako by pro tyto konzervativce byla nanejvýš vedlejší a dočasný problém, který se sám od sebe vyřeší během jedné či dvou generací strávených v USA. Vychází při tom také z předpokladu pokračování tohoto procesu „integrace“ do implicitně bělošské identity, která Ameriku dodnes definuje i v případě, že se bílí Američané stanou v zemi menšinou, k čemuž stávající vývoj neodvratně směřuje. (Proto se dnešní křesťanství – které



DĚLSKÝ POTÁPĚČ

přestalo být nevyjádřeně, ale pevně evropským náboženstvím, a rezolutně se přiklonilo k univerzalismu obsaženému v jeho raných podobách – stalo pro zachování evropské a americké civilizace nejen zcela zbytečným, ale dokonce škodlivým.)

Musíme jasně a jednoznačně trvat na to, že žádný skutečný národ nelze vystavět na pouhé abstrakci (*proposition*). Celý svět závidí bílým Američanům právě kvůli kultuře a idejím zděděným po našich evropských předcích a kvůli určitým rysům naší civilizace, mezi něž patří i ty rasové a etnické – to všechno pak dále rozvíjeli naši bělošští američtí předkové. Amerika musí zůstat součástí tohoto odkazu, jinak přestane být Amerikou. Měli bychom se tedy raději inspirovat antickým pojetím občanství, kdy bylo občanství dané řecké *polis* podmíněno nejen původem a kulturou, ale také povinnostmi vykonávanými ve službě svých spoluobčanů.

Vlastností, kterou liberálové přičítají odpůrcům imigrace asi nejčastěji, je nenávisť vůči imigrantům. Jakkoliv skutečně existuje jistá míra napětí, mezi natolik odlišnými skupinami přirozená a nevyhnutelná, nejde v pravém slova smyslu o nenávisť. Toto obvinění se tedy ve většině případů nezakládá na pravdě, rozhodně ne v mém případě. Obecně řečeno imigranty nemiluju, protože nemiluju (ale ani nenávidím) jakoukoliv abstraktní skupinu lidí, zároveň je mi však jasné, že někteří lidé z jiných civilizačních okruhů, kultur a etnických skupin mají co nabídnout a naopak. **My na skutečné pravici jsme pak těmi, komu skutečně záleží na rozmanitosti, jelikož odmítáme myšlenku vinoucí se jako červená nit veškerým liberálním diskurzem, tedy že se od sebe navzájem v podstatě nelišíme a naším osudem je splynout v jedinou obří nekonečnou party a popíjet spolu Coca-Colu.** My však usilujeme o zachování a vzájemnou interakci odlišnosti ve světě; chceme jen utvrdit svou vlastní identitu mezi všemi ostatní a pobídnout další skupiny k témuž – v jejich vlastních zemích, nikoliv v těch našich, pochopitelně. Odmítáme multikulturní ideál i s jeho univerzální, z liberálních doktrín vycházející „identitou“ pro národ a časem i pro celý svět, zaváděnou čarodějí globálního kapitalismu.

Nakonec vlastně nechceme nic víc než kterýkoliv jiný lid, tedy místo, které bychom skutečně mohli nazývat domovem. Národy jsou vystavěné na myšlence, že domov otevřený pro všechny nakonec nebude domovem pro nikoho – nebo alespoň pro nic, co bychom nazvali lidským ve smyslu, jak tento termín chápeme dnes. Proto se radujeme z Trumpa, ale nikdy nezapomínejme, že jde jen o jeden milník na velice dlouhé cestě.

Úvaha Johna Morgana *Getting the Question Right: Avoiding Trump's Fatal Half-Measures* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 1. února 2017.